

Herşeyden önce ILKYAR Merkezinin oluşması için destek veren arkadaşlarımıza çok teşekkür ederiz... Desteklerinizin çoğalmasıyla hedefimize ulaşacağımızdan kuşkumuz yok...

Bu akşam sevgili Melis ilk projesinden kısacık düştüğü notları bize aktarıyor... Hepsi ne kadar sevgi ve merak dolu güzel çocuklar... Gönüllülerimiz de, hepimiz onlara layık olma kaygısındayız...

Ortak dertler, ortak sevgiler nasıl oluyor dersenez, giderek, dokunarak, kuşatılmışları yakinen hissettiğinizde, aradan yıllar geçse bile yaşananlar sizi çok sevindirebiliyor, ya da bugünkü gibi çok üzebiliyor...

Gitmişsiniz belki o köye değil ama çok yakınına, görmüşsünüz nasıl bir sıkıntıyla insanların mücadele ettiğini, o çorak, o kurak ortamda boyatan, yüzünde güller açan çocukları görünce iste bunlar umut demişsiniz... Yıllar sonra haber gelmiş o çiçek kuşatılmışlıkların girdabında kendini tüketmiş..

Daha dün doğunun en ucundan velisi olarak okuttuğum öğrenciyi alıp yeni açılmış bir alışveriş merkezinde "Avatar" filmine gitmiştim... İster istemez o zenginliğin, o debdebenin çıkışında köyünden, Doğudaki çocuklardan onların kaderlerinden konuşmuştuk...

Geceleyin bir haber düştü...

Bu güzel çocukların kaderi böyle olmamalı...

BU DA BENİM İLKİYARIM

İlk tanışma, ilk yolculuk, ilk heyecandı benim için Niğde-Konya projesi. Her biri mükemmel çocuklardı; canayakın, samimi, akıllı ve en önemlisi azimli, umut doluydular. İmkanları kısıtlı, bir kısmı ailelerinden ve evlerinden ayrı, yatılıydılar. Hepsi de okumak için ordalardı.

Açıkcası bu kadar istekli bu kadar hevesli çocuklar göreceğimi tahmin etmiyordum. Ve ben; kütüphaneye girip yeni kitaplara saldıran ve ara verildiğinde dahi elindeki kitabı bırakıp da çıkmayan çocuklar gördüm, etkilendim.

Merak dolu gözlerle her bir anlatılanı, her bir gösterileni dinleyip izleyemeye hevesli oluşlarına hayran kaldım.

Dolabında sakladığı iki elmadan birini çıkarıpta benimle paylaştıklarında ise gerçekten paylaşımın ne olduğunu öğrendim, gözlerim yaşardı.

Giderken koşarak odasından bana ‘En güzel tokamı sana getirdim, lütfen alır mısın?’ diye gelen minik kızla ise vedalaşmanın ne kadar da zor olduğunu bir kez daha anladım.

Etrafımdaki insanların nasıl bu kadar imkana sahip olupta aslında ne kadar az değerlere sahip olduklarını bu çocukları tanıyınca anladım ben, üzüldüm.

Mücadelenin içinde okuma mücadelesi veren bu çocukların ne kadar değerli olduklarını anladım.

Ellerinden tutacak onları destekleyecek, onlara 'yapabilirsin' diyerek eğitimin önemini zihinlerine, mücadele hırslını ise kalplerine yerleştiren bu topluluğa ve arkadaşlarıma da hayran kaldım.

Bu projeye katılana kadar, içinde yer almak ve bir parçası olmak istediğim İlkyar'ın ne kadar da önemli şeyler yaptığını bir de kendi gözlerimle gördüm.

Daha nice projelerde beraber olmak dileğiyle...

Melis Mut
İşletme Bölümü 2.sınıf
www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız sevdiğimiz biricik yar'larımız

